

# ΕΙΝΟΡΟ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΗ

[Αληθινή φαντασμαγορία]

**ΜΟΥΓΚΡΙΖΕ** ὁ Γερος σῶν θεριών, κοιτάμενος στὴν σκοτεινή του καλύβα, καὶ γούρλιαζε σῶν στοιχειῶν.  
Ήταν ἄρρωστος τοῦ θανατᾶ! Πόνος φαρμακερὸς τῶσκιζε τὴν καρδιὰν καὶ τοῦ θέριζε τάντερα καὶ τὰ σηκότια. Στριφογύριζε σᾶν φεῖδι λαβωμένο ψῆλα 'ς τὸ θανατικό του στρῶμα, κι' ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμή, πρόσμενε νὰ παραδώῃ τὸν ύστερον του ἀναστασμό, ἀδερφωμένο μὲ τὸν ύστερον του ἀναστεναγμό, καὶ μὲ τὸν ύστερον του ἀνάβλεψιν.

Δὲ χωροῦσε καρμαία ἐλπίδα πλειό, καὶ ὁ θάνατος ἀκόνιζε τὸ σπαθί του νὰ τραβήσῃ χράστι! καὶ νὰ τοῦ κόψῃ τὴν ζωήν.

"Οσο κοντοζύγωνε ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ βασιλέψουν τὰ βαριόμοιρα μάτια του καὶ τὸν ἄγγελόχρονο ὁ Χάρος, τόσο ζύγονε 'ς τὸ θανατικό του κρεβάτι μιὰ πανώρια παρθένα στολισμένη μὲ χίλια μύρια μισκομυρούδατα λουλούδια, ἀσπρὰ σῶν αφρὸς τῆς θάλασσας, κόκκινα σῶν τὸ κοράλλι γαλάζια σῶν τοὺς διάπλατους κάλυπτους τ' οὐρανοῦ, ὅταν εἶναι ξάστερος, λαμπερὰ σῶν τες χρυσίδες τοῦ ἥλιοῦ, βαθειὰ σῶν τὸ πρόσωπο τῆς Νύχτας, συμπαθητικὰ σῶν τὸ γυμνάτο φεγγάρι, κι' ὕμορφα σῶν τ' ἀστέρια ποὺ τρέχουν ἔνα - ἔνα τὴν νύχτα σῶν ἀκουροχτοὶ πεζοδρόμοι, κ' ἔκει ποὺ γυρνοῦσεν ὁ ἄρρωστος τὰ μισσούσιμένα μάτια του, γιὰ νὰ τὰ κλείσῃ καὶ νὰ μὴ τὰ ξανανοίξῃ ποτές, πέρτει τ' ἀνάβλεψιά του ψῆλα 'ς τὸ ροδοκόκκινο καὶ λαμπερὸ ποσσωπο τῆς Κόρης. Τὰ γεράματα κι' ὁ πόνος τὸν ἔσποωγγαν πέρδε τὸ ἀνοιγμένο του

μνῆμα, ἀλλὰ τὰ γραμμένα νειᾶται τῆς Παρθένας τὸν ἔσερναν πρὸς τὴν ζωήν.

Μαζεύει: ὅλη του τὴν δύναμη ὁ ἀρρωστόγερος, κάνει καρδιά, σηκόνεται ὃς τ' ἀποσκελεθρωμένα καὶ τσεμάμενα ποδάρια του, ἀπλόνει τὰ κατάξεις καὶ μακριά του χέρια, καὶ ἀρπάζει τὴν πρωτόκαλλη κορασία ἀπὸ τὰ μαλλιά, καὶ λησμονῶντας τὰ γεράματά του, τὴν ἀρρώστια του, τοὺς πόνους του, τὴν ἀδυναμία του, καὶ τὰ μακριά του καὶ κάτασπρα σᾶν τὸ γιόνι γένεα του, θέλει νὰ ζήσῃ ἀκόμα, θέλει νὰ γαρῇ ἀκόμα τὸν ἀπάνω-κόσμο!

Τραβιέται: ἡ κόρη πρὸς πίσω, θέλει νὰ ξεφύγῃ τὰ γεροντικὰ γνῶτα τοῦ κακόγερου, ποῦ μύριζαν γωματίλιες, τὰ γκορλωμένα μάτια του, τὸ ἄγριο ἀνάβλεμμά του, τὰ ζαρωμένα μούτρά του, τὸ στόμα του, ποῦ ἦταν γωρίς δόντια, τὸ σκριμπλασμένο κορμί του καὶ τὰ μακριὰ καὶ κάτασπρα γένεα του, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Ἐκεῖνος τὴν ἔχει γραπωμένη σᾶν τὸ κισσάρι: τὸ δέντρο, τὴν σφίγγει στὴ φοβερή του ἀγκαλιὰ σᾶν ἡ ὅγεινται τὸ λειχανοπούλι: καὶ θέλει νὰ τὴν πνίξῃ, νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὴν ἐμορφὴν καὶ τὰ νειάτα καὶ νὰ στολίσῃ τὸ γέρικο καὶ καταφαλακρωμένο κεφάλι του μὲ τὸ ἀλογάρικαστα λουλούδια της, καὶ τὸ καταρχγιασμένο πρόσωπό του μὲ τὴν ἀγγελικὴν ὡμορφιά της, μὲ τὰ γραμμένα νεῦστά της, μὲ τὸ ἀσπρά γρώματά της, μὲ τές μεθυστικές μυρωδίες της, μὲ τὴ σπάνια γλυκάδα της καὶ μὲ τές ἀξετίμητες χήρες της! Τὰ δοῦλα κορμιά ἔγιναν ἔνα! Κόκκαλο τοῦ τάφου ὁ ἔνας, δροσόπνικτο λουλούδι: ἡ ἄλλη!

Λυγίζει: ἡ Νιά σᾶν κυπαρίσσι, ποῦ τὸ γυτυπάει κακὸς νοτιᾶς, καὶ στὴ στιγμὴν κρύβεται: ὁ ἥλιος σὲ κατάκαιρα σύννεφα, σκοτεινιάζει: ὁ οὐρανός, καὶ φοβερὲς ἀστραπὲς τὸν αὐλακώνουν, βροχὴ-κατακλυσμὸς γύνεται: στὴ γῆς σᾶν καταρράχτης, φεύγουν σκυλιά-σμένα τὰ πουλιά κοπάδια—κοπάδια γιὰ νὰ τρυπώσουν στές σπηλιές, ἢ νὰ κουρνάσουν ἀνάμεσα στὰ κλωνάρια τῶν δεντρῶν κρακακίζουν τὰ κοράκια λυπτηρὰ σᾶν νὰ κλαίνε, ἢ σᾶν νὰ μαντεύουν κάνα κεγάλο ἀγριοκαίρι, πέφτει γιόνει πυκνὸ καὶ παχύ, ἀσπρὸ σᾶν τὰ γένεα τοῦ κακόγερου καὶ σᾶν τὰ λουλούδια τῆς δυστυχισμένης τῆς Νιάς Κρύο φοβερό! Κακὸ μεγάλο! . . .

"Αχ! κοῦμις στὴ νιόκαλλη κορασία! Ο κακόγερος τὴν ἔρριξε στὴ γῆς καὶ τὴν πατάει στ' ἀπτήμια μὲ τὸ ἀχαμνά του γόνατα!

"Αχ! πῶς τὴν πονοῦσε ἡ ψυχὴ μου! Θέλησα νὰ μπῶ στὴ μέση, νὰ πιάσω τὸν παλιόγερο ἀπὸ τὰ γένεα, νὰ τοῦ δώσω μιὰ καὶ νὰ τὸν ἀφήσω στὸν τόπο γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια του τὴ τσαραμαλλισμένη τὴ Νιά, ποῦ ὡμοιαίζει ἐκείνη τὴ σιεγμή, σᾶν περιστέρι: στὰ ἀσπλαγγάνα καὶ σκληρὰ νύχια τοῦ γερακιοῦ,

ἀλλὰ δὲ μποροῦσα. Τὰ ποδάρια μου ἦταν χαρφωμένα στὴ γῆς καὶ τὰ χέρια μου ξερὰ-χατάξερα καὶ δὲ μποροῦσα νὰ τὰ κουνήσω, σᾶν νὰ μὴν ἦταν δικά μου.

— Τί κακὸ εἶναι τοῦτο; ἔλεγα μέσα μου. Μπᾶς κι' ὁ σκρυπόγερος εἶναι κάνας μάγος;

Δέν εἶχα τελειώσει τὸ στοχασμό μου τοῦτο, ὅντας γλέπω ἡ Νία νὰ λαβαίνῃ δύναμι, νὰ κοντοσηκόνεται, νὰ σπρώχη γάλιγάλι τὸ φονιόγερο, καὶ νὰ τὸν γραπώνη ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὰ μάτια τοῦ βρωμόγερου λιαγκουρίζουνε, ἀποπνίγεται ὁ ἀλλαμανόγερος. "ΑΓ-ΑΙ! Καλὰ τοῦ κάνει! Λυγίζει τὸ κορμί του σᾶ θεόρατο πεῦκο ποῦ τὸ δέρνει ὁ ἄγριος καὶ τρομαχτικὸς βοσιᾶς, γονατίζει καὶ ξαπλώνεται κατὰ γῆς,

Μὲ τὸ γκρέμισμα τοῦ γέρου, σκορπίστηκαν στὴ στιγμὴ τὰ σύννεφα, ὁ ἥλιος βγῆκε λαμπερός, χαρωπός, περήφανος, γλυκὸς κι' ἔλουσε μὲ τές ἀργυρόχρυσες ἀχτίδες του ὅλον τὸν κόσμο, μὲ τὴν ἴδιαν ἀγάπη ποῦ λούζει ἡ πρωτομάννη τὸ μονάχριθο σαρανταμερίτικο παιδί της, κι' ἀρχιτε ἡ γῆς ν' ἀνθείζῃ σᾶν πολύχλωνη τριανταφυλλιά, νὰ γαυσογελάῃ ὁ οὐρανὸς σᾶν ἄγουρος πεντάμορφος ποῦ ἀντικρύζει τὴν χιλιοζήλεμένη λυγερή του, νὰ γιομίζουν τὰ δέντρα ἀπὸ γλυκόφωνα πουλάκια, νὰ σκίζουν τὸν ἀέρα τὰ χελιδόνια μὲ τές κοφτερές του φτεροῦδες, ν' ἀκούεται μέσα πὸ τὰ ὅλανθισμένα κλωνύχια τῶν κορομηλιῶν ἡ γλυκόγλυκη φωνὴ τῶν ἀηδονιῶν καὶ νὰ μουρμουρίζουν σιγανά-σιγανά ἡ ἥσυγες ἡματίες σᾶν μακρυνός καὶ μελαγχολικὸς ἀγὸς κουδουνιῶν κουπαδιοῦ, ποῦ καταιθαίνει ἀργά-ἀργά τὴν πλαγιὰ τῆς βάχης. Ο κακόγερος λαντζόδερνε κι' ἡ ωμορφονία τοῦχε τὰ χέρια τεντωμένα καὶ τὸ γόνα ψηλὰ στ' ἀστήθια του!

"Αχ! πῶς τὴ ζήλευε ἡ κκρδά μου τὴν ωμορφονιά! "Ηθελα νὰ μπῶ στὴ μέση, νὰ χωρίσω τὰ νειζάτα ἀπὸ τὰ γεράματα, τὴν ωμορφιὰ ἀπὸ τὴν ἀσκημάδα, τὰ λουλουδῖα τοῦ κεφαλῆοῦ της ἀπὸ τὰ κάτασπρα γένεια τοῦ προσώπου του. νὰ τὴ φέρω μακρύά, πολὺ μακρύά, ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος, ἀλλὰ τὰ ποδάρια μου ἦταν χαρφωμένα στὴ γῆς καὶ τὰ χέρια μου ξερὰ καὶ κατάξεια, καὶ δὲ μποροῦσα νὰ τὰ κουνήσω σᾶν νὰ ἦταν ξένα καὶ παντάξενα!

— Τί κακὸ εἶναι τοῦτο; εἶπα μέσα μου. Μπᾶς κι' ἡ ὄρθο-κορμοῦσα λυγερὴ εἶναι καμμιὰ μάγισσα;

Δέν πρόφτατα τὰ τελειώσω τὸ στοχασμό του τοῦτο καὶ σηκόνεται ὁ κακόγερος καὶ ξαναγκρεμίζει τὴ νιόκαλλη, καὶ στὸ γκρέμισμά της συννεψά, σκοτάδι, βροχή-κατακλυσμός, ἀστραπὲς καὶ βροντές, χρύο, χιόνι κι' ἀγριοκαίρι. Ξανασηκόνεται ἡ

νιόκαλλη καὶ ξαναρρίχνει τὸν ἀσκημόγερο καὶ στὸ γχρέμισμά του ξαστεριά, ηλιος, φύλλα, ἄνθια, λουλούδια, βλαστάρια, δροσίες καὶ καλοκαιριά.

Αὐτὸ τὸ πάλεμα βαστοῦσε ὁλοένα, συγχρατούμενο πότε ὁ Γέρος νὰ γχρεμίζῃ τὴ Νιὰ καὶ ν' ἀκολουθάῃ συννεφιά, σκοτάδι, βροχή-κατακλυσμός, αστραπές καὶ βροντές, χρύσ, χιόνι κι' ἄγριοκαιρί, καὶ πότε ἡ Νιὰ νὰ γχρεμίζῃ τὸ Γέρο καὶ ν' ἀκολουθάῃ ξαστεριά, ηλιος, φύλλα, ἄνθια, λουλούδια, βλαστάρια, δροσίες καὶ καλοκαιριά.

Τὸ πάλεμα ξακολούθας μὲ τὴν ἴδια τὴ λύσσα, μὲ τὸ ἴδιο ἀγκομαχητό, μὲ τὴν ἴδια ὅχτρια, κι' ἐγώ ἔλυωνα ἀπὸ τὸ κακό μου, ποῦ δὲ μποροῦσα νὰ μπλεχτῶ στὴν ἀμάγη γιὰ νὰ ξεβγῆ ἀπὸ τὴ μέστη ὁ φειδόγερος, γιατὶ ἦταν τὰ ποδάρια μου καρφωμένα στὴ γῆς καὶ τὰ χέρια μου ξεσὰ σᾶν. ξένα καὶ παντάξενα, κι' ἀπὸ τὸ πολὺ κακό μου ἐδάγκασα τ' ἀχείλια μου τόσο πολὺ ποῦ ξεφώνησα 'πὸ τὸν πόνο, καὶ . . . ξύπνησα !

Εἰνοριάζομεν !

Γέρος καὶ Νιὰ ἔγιναν καπνὸς ἀπὸ μπροστά μου καὶ ξαλείφτηκαν σᾶν ισκιώματα, καὶ μοναχὰ ὁ πόνος τ' ἀχειλιοῦ μου ἦταν στὸν τόπο του, γιατὶ ἦταν ματωμένο !

Σηκόνομαι 'πὸ κρεββάτι μου καὶ τρέχω σὲ παράθυρο τρομασμένος ἀπὸ τὸ ζωηρὸ ἐκεῖνο εἶνορο, ἀλλὰ τί γλέπω; Χιόνιζε πυκνὰ-πυκνὰ σᾶν νὰ ἥτανε Γενάρης. 'Η γῆς ἦταν χιονοσκεπασμένη καὶ τὰ κλωνάρια τῶν κατανθισμένων δαμασκηνιῶν ποῦ ἦταν κάτω 'πὸ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου μου κατάμεστα χιόνι, καὶ τ' ἄνθια τῆς Ἀνοιξης κάτω 'πὸ τὴ παγερὴ τοῦ χιονιοῦ σκέπη.

'Επεφταν 'πὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆς ἡ τουλούπες τοῦ χιονιοῦ σᾶν φύλλα ἀνθιῶν, κι' ὁ ἀνεμος σήκωνε πὸ τὰ δέντρα πρὸς τὸν οὐρανὸ τὰ ἀσπρὰ φύλλα τῶν ἀνθιῶν σᾶν τουλούπες χιονιοῦ. Δανεικά. Χιόνιζε ὁ οὐρανὸς τὴ γῆς κι' ἡ γῆς τὸ ξεπλέρωνε. σηκόνοντας τὸν ἀνήρορο ἀσπρὰ φύλλα ἀνθιῶν !

Τὸ χρύσ μ' ἀνάγκασε νὰ τραβηγχτῶ πὸ τὸ παράθυρο καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ τραβιόμουν ἔπεισε τὸ μάτι μου ψηλὰ στὸν μεροδειχτὴ καὶ εἰδα μὲ μεγάλα γράμματα :

## ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Αὐτὸ μοῦ ξήγησε τὸ εἶνορο ποῦ εἶδα. Τὸ χιόνι ποῦ ἔπεφτε ἦταν ὁ Γέρος καὶ τὰ ἄνθια ποῦ ἦταν ψηλὰ στὰ δένδρα ἡ Νιά. Πολεμοῦσε ὁ Χειμώνας μὲ τὴν Ἀνοιξι.